

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **VITTO TEA BOARD, s.r.o.**, se sídlem U Habrovky 247/11, Praha 4, zast. Mgr. Thomasem Mumulosem, advokátem se sídlem Preslova 9, Ostrava, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2009, č. j. O-154779/73476/2008/ÚPV, zn. sp. O-154779, o prohlášení ochranné známky za neplatnou, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **PHYTOPHARM Dobrzyca, Sp. z o.o.**, se sídlem Parkowa 5, Dobrzyca, Polsko, zast. Mgr. Jířinou Svojanovskou, advokátkou se sídlem Šilingrovo nám. 257/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2011, č. j. 8 Ca 352/2009 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2009, č. j. 3493-2/2010-010100-21. Tímto rozhodnutím předseda žalovaného zamítl rozklad stěžovatelky proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného (nebo též „úřad“) ze dne 24. 11. 2008, kterým byla ochranná známka ve znění „REGULAVIT“ prohlášena za neplatnou podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění

účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), za použití § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Stěžovatelka označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Neztotožňuje se s vyhodnocením žalobní námitky týkající se aplikace nesprávného právního předpisu při rozhodování o neplatnosti předmětné ochranné známky. Stěžovatelka uvádí, že správní orgány posuzovaly zápisnou nezpůsobilost napadené ochranné známky podle zákona č. 441/2003 Sb., ačkoli ji měly zkoumat podle zákona účinného v době podání přihlášky, tj. podle zákona č. 137/1995 Sb. Městský soud tuto námitku odmítl s odůvodněním, že předseda žalovaného přezkoumával napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných rozkladových námitek podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokud tedy stěžovatelka v rámci rozkladu právní kvalifikaci provedenou správním orgánem nerozporovala, předseda žalovaného nepochybil, považoval-li ji za nespornou. Stěžovatelka se však domnívá, že uvedený závěr soudu nemůže obstát, neboť soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a aplikaci nesprávných právních předpisů je druhostupňový správní orgán povinen přezkoumat z úřední povinnosti. Stěžovatelce rovněž není zřejmé, jaký význam má pro uvedenou věc ta část odůvodnění napadeného soudního rozhodnutí na konci str. 4 a začátku str. 5, kde se městský soud zabývá úpravou dobré víry přihlašovatele podle směrnice Rady 89/104/EHS a čl. 6septies Pařížské unijní úmluvy, aniž by z této právní úpravy vyvodil jednoznačné závěry pro daný případ. V této souvislosti stěžovatelka upozorňuje, že městský soud dovodil zápisnou nezpůsobilost ochranné známky s poukazem na její jednání jakožto nevěrného agenta, tedy z důvodu, pro který žalovaný návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky zamítl. Městský soud tak ve své podstatě změnil závěry rozhodnutí správních orgánů, což mu dle názoru stěžovatelky nepřísluší.

Stěžovatelka dále namítá nedostatek aktivní legitimace osoby zúčastněné na řízení k podání návrhu na neplatnost ochranných známek s odůvodněním, že tato osoba ztratila legitimaci k podání návrhu v důsledku zániku ochranných známek č. 85384 ve znění „20 REGULAVIT“ a č. 75898 ve znění „21 REGULAVIT II“ z důvodu jejich neobnovení. Stěžovatelka ani v tomto případě nesouhlasí se závěry městského soudu, že nedobrá víra se posuzuje k okamžiku podání přihlášky, a že tedy není rozhodující, pokud osoba zúčastněná na řízení své ochranné známky se starším datem přednosti již neobnovila. Dle názoru stěžovatelky osoba zúčastněná na řízení ztratila možnost domáhat se prohlášení neplatnosti ochranné známky, neboť došlo k přerušení kontinuity v držení ochranných známek, a tedy již nelze dovozovat dotčení na svých právech. Míru tvrzeného dotčení na právech pak dle stěžovatelky snižuje také fakt, že osoba zúčastněná na řízení nevznesla žádné námitky proti užívání značky „REGULAVIT“ po dobu delší 6 let.

Následně stěžovatelka městskému soudu vytýká také nesprávné vyhodnocení žalobní námitky týkající se úplnosti a správnosti zjištěného skutkového stavu. Dle jejího názoru soud přehlédl, že označení výrobku „REGULAVIT“ se poprvé objevuje až v daňovém dokladu ze dne 30. 9. 2000, tj. 5 měsíců poté, kdy došlo k podání přihlášky. Stejně tak provedené důkazy nemohou (ať již přímo, či nepřímo) prokázat vztah předchůdce stěžovatelky (přihlašovatele ochranné známky) ke značce „REGULAVIT“

před podáním přihlášky, jakož ani obchodování osoby zúčastněné na řízení s čaji REGULAVIT na trhu v České republice.

Závěrem stěžovatelka připomíná, že již v žalobě poukazovala na aplikaci principu teritoriality jakožto jedné ze stěžejních zásad známkového práva. Vzhledem k tomu, že ochranné známky navrhovatele (osoby zúčastněné na řízení) byly registrovány pouze na území Polska, registrací předmětné ochranné známky nebylo nijak zasaženo do práv navrhovatele v České republice. Předseda žalovaného ani městský soud se však s touto námitkou nijak nevypořádali, ačkoli je pro posouzení předmětného sporu zásadní. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry městského soudu a podrobně se vypořádává s jednotlivými kasačními námitkami stěžovatelky. Uvádí, že zápisnou nezpůsobilost z titulu zlé víry bylo možno dovodit i ze zákona č. 137/1995 Sb., případně přímo z čl. 6septies Pařížské unijní úmluvy. Skutečnost, že ve smyslu § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. měl být namísto zákona č. 441/2003 Sb. aplikován zákon č. 137/1995 Sb., ještě sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost vydaného správního rozhodnutí, neboť materiálně bylo možno aplikovat podmínky zápisné nezpůsobilosti z titulu zlé víry dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. Pokud se jedná o námitku nedostatku aktivní legitimace osoby zúčastněné na řízení k podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou, žalovaný souhlasí se závěry městského soudu, že nedostatek dobré víry je nutno posuzovat již k okamžiku podání přihlášky napadené ochranné známky. V projednávaném případě tak bylo podstatné, že k datu podání přihlášky napadené ochranné známky zde existovala starší práva navrhovatele (osoby zúčastněné na řízení), o nichž přihlašovatel věděl nebo s ohledem na okolnosti vědět měl, a trvalý újma spočívající v dotčení na právech v důsledku přihlášky ochranné známky. Žalovaný v této souvislosti nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že na straně osoby zúčastněné na řízení došlo k přerušení kontinuity v držení ochranných známek. Kontinuita právní ochrany byla zachována tím, že osoba zúčastněná na řízení je po celou dobu od podání přihlášky napadené ochranné známky vlastníkem ochranné známky s distinktivním prvkem „REGULAVIT“, jež tvoří známkovou řadu, a toto označení užívá. Žalovaný se dále neztotožnil s námitkou stěžovatelky týkající se hodnocení provedených důkazů a správnosti zjištěného skutkového stavu, ani s námitkou porušení zásady teritoriality. Navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 21. 4. 2000 společnost VITTO Tea, spol. s r.o. (dále jen „přihlašovatel“) přihlásila u žalovaného k registraci slovní ochrannou známku ve znění „REGULAVIT“. Tato ochranná známka byla dne 30. 7. 2001 zapsána do rejstříku ochranných známek pod č. 235029 pro výrobky ve třídě 5 (bylinné čaje, byliny léčivé, čaj astmatický, léčivé čaje, odtučňovací čaje, dietní potraviny upravené pro lékařské účely, léčivé kořeny, léčivé rostliny, nápoje léčivé, posilující přípravky, vitamínové přípravky) a ve třídě 30 (bonbony,

čaj, kakao, káva, náhražky kávové, nápoje kávové, sladidla přírodní, kávové, kakaové nebo čokoládové nápoje). Následně byla práva k této ochranné známce smluvně převedena na stěžovatelku.

Podáním ze dne 1. 10. 2007, doručeným žalovanému dne 3. 10. 2007, se osoba zúčastněná na řízení (dále též „navrhovatel“) domáhala prohlášení citované ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1, ve spojení s § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb., a dále podle ustanovení § 32 odst. 3, ve spojení s § 7 odst. 1 písm. f) a k) téhož zákona. V návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou uvedla, že je vlastníkem polských ochranných známek obsahujících prvek „REGULAVIT“, přičemž úzce spolupracuje se společností Multeafil Sp. z o.o. (dále jen „Multeafil“), které udělila souhlas k užívání svých ochranných známek zejména pro čaje a která uvedené označení pro čaje v obchodním styku skutečně užívá. V této souvislosti namítala, že výrobky s označením „REGULAVIT“ od společnosti Multeafil nakupuje také přihlašovatel ochranné známky, který je dováží do České republiky a zde prodává. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že souhlasila s tím, aby přihlašovatel ochranné známky prodával výrobky označené „REGULAVIT“ v České republice, ovšem nikdy neudělila souhlas k registraci tohoto označení jako ochranné známky. Dle osoby zúčastněné na řízení tak přihlašovatel podal přihlášku v nedobré víře.

Dne 24. 11. 2008 žalovaný vydal pod č. j. 59227/2007, zn. sp. O-154779, rozhodnutí, kterým napadenou ochrannou známku prohlásil za neplatnou podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., za použití § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona s odůvodněním, že přihlašovatel napadené ochranné známky v době podání přihlášky věděl o existenci označení „REGULAVIT“, používaného zejména pro čaje společností Multeafil, s níž spolupracoval, a cíle jím sledované při podání přihlášky ochranné známky byly spekulativní. Osoba zúčastněná na řízení coby navrhovatel prohlášení neplatnosti předmětné ochranné známky tak mohla být dotčena na svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, neboť je majitelem polských ochranných známek obsahujících jako dominantní prvek výraz „REGULAVIT“, a registrací napadené ochranné známky ve prospěch přihlašovatele by ztratila možnost kontroly nad uvedeným označením na českém trhu. Žalovaný dále zamítl návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3, za použití § 7 odst. 1 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., a taktéž návrh podle § 32 odst. 1, za použití § 4 písm. m) téhož zákona.

Stěžovatelka napadla prvoinstanční rozhodnutí žalovaného rozkladem, který předseda žalovaného jako nedůvodný zamítl. V odůvodnění rozhodnutí především poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, v němž byl vytvořen test pro zkoumání dobré víry přihlašovatele. Při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. a zda je dán důvod pro prohlášení ochranné známky za neplatnou, je nutno posoudit několik podmínek. Jednak zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem mohl vědět o existenci ochranné známky, resp. práva k označení navrhovatele (osoby dotčené přihláškou ochranné známky), zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození navrhovatele (např. k zamezení jeho vstupu na trh určité země, či těžení z rozlišovací způsobilosti označení navrhovatele), a konečně zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Předseda žalovaného vyhodnotil naplnění jednotlivých

podmínek dle uvedeného testu a na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky na základě § 32 odst. 3, ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., podaný osobou zúčastněnou na řízení byl opodstatněný.

Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka bránila žalobou u městského soudu, v níž namítala nezákonnost vydaných správních rozhodnutí z důvodu aplikace nesprávného právního předpisu. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že podle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. je-li podán návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky zapsané za účinnosti dřívějších právních předpisů z důvodu zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době jejího zápisu do rejstříku. Z uvedeného plyne, že pokud byla ochranná známka zapsána do rejstříku za účinnosti předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 137/1995 Sb., měly se správní orgány primárně zabývat jejím souladem s tehdy účinným zákonem č. 137/1995 Sb. Tento zákon obsahoval taxativní výčet důvodů pro nepovolení zápisu ochranné známky do rejstříku (a tím i pro prohlášení zapsané ochranné známky za neplatnou) v ustanoveních § 2 a § 3. V tomto taxativním výčtu ovšem nebyl jako důvod uveden nedostatek dobré víry přihlašovatele. Skutková podstata spočívající v nedostatku dobré víry přihlašovatele byla do výčtu zápisné způsobilosti doplněna až zákonem č. 441/2003 Sb., tj. s účinností od 1. 4. 2003. I v případě správnosti závěrů správních orgánů ohledně jednání přihlašovatele v rozporu s dobrou vírou se tedy nejednalo o důvod pro odmítnutí zápisu ochranné známky do rejstříku, resp. pro její prohlášení za neplatnou. Stěžovatelka dále namítala, že jedním ze základních předpokladů pro vyhovění návrhu je prokázání právního zájmu (aktivní legitimace) na straně navrhovatele, a to nejen v době podání přihlášky navrhovatele, ale také v době podání návrhu na prohlášení její neplatnosti. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry předsedy žalovaného, že z hlediska zkoumání dobré víry přihlašovatele je rozhodný stav ke dni podání přihlášky. Má za to, že pokud navrhovatel (osoba zúčastněná na řízení) opírá svůj právní zájem o existenci ochranných známek registrovaných v Polsku dříve než předmětná ochranná známka stěžovatelky v České republice, které ovšem zanikly z důvodu neobnovení, ztratil tím navrhovatel možnost domáhat se na jejich základě prohlášení neplatnosti ochranné známky stěžovatelky, neboť již nemůže být dotčen na svých právech. Vedle nezákonnosti vydaných správních rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení stěžovatelka v žalobě namítala také vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V této souvislosti uvedla, že závěry správních orgánů o absenci dobré víry nemají oporu v provedeném dokazování, neboť nákup výrobku s označením „REGULAVIT“ od společnosti Multeafil se poprvé objevuje až v daňovém dokladu (faktuře) ze dne 30. 9. 2000, tj. 5 měsíců po podání napadené přihlášky. Stěžovatelka upozornila, že z žádného z provedených důkazů není zřejmý její vztah ke značce „REGULAVIT“ před podáním přihlášky, ani obchodování navrhovatele (popř. společnosti Multeafil) s čaji s tímto označením v České republice. V neposlední řadě pak stěžovatelka zdůraznila aplikaci principu teritoriality jakožto jedné ze stěžejních zásad známkového práva. Namítla, že předseda žalovaného se s touto námitkou nevypořádal, ačkoli je pro posouzení předmětného sporu zásadní.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V úvodu odůvodnění připomněl, že pokud jde o českou právní úpravu koncepce dobré víry, resp.

nedostatku dobré víry při podání přihlášky ochranné známky, zákon č. 137/1995 Sb. nepřejal veškeré fakultativní důvody pro zápisnou nezpůsobilost, mj. i podání přihlášky ochranné známky přihlašovatelem, který nebyl v dobré víře. Nicméně, dle názoru městského soudu byla zápisná nezpůsobilost z titulu zlé víry přihlašovatele ochranné známky aplikovatelná i za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. Městský soud rovněž uvedl, že zápisná nezpůsobilost ochranné známky podané nevěrným agentem vyplývala v té době přímo z čl. 6septies Pařížské unijní úmluvy, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 5 A 57/2001 - 43. Následně se městský soud zabýval aplikací § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., jakož i testem zkoumání dobré víry přihlašovatele vytvořeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195. Městský soud dále neshledal důvodnou žalobní námitku stěžovatelky, dle které žalovaný odůvodnil prohlášení ochranné známky za neplatnou podle zákona č. 441/2003 Sb. (a nikoli podle zákona č. 137/1995 Sb. účinného v době podání přihlášky ochranné známky). V této souvislosti poukázal jednak na soulad postupu předsedy žalovaného s § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého je možno zákonnost prvostupňového správního rozhodnutí přezkoumávat toliko v rozsahu uplatněných rozkladových námitek; jednak na skutečnost, že i přes vědomí aplikace nesprávného právního předpisu žalovaný mohl materiálně aplikovat podmínky zápisné nezpůsobilosti uvedené v § 7 odst. 1 písm. f) a k) zákona č. 441/2003 Sb., a tedy i městský soud mohl tyto instituty vyložit na základě zákona č. 441/2003 Sb. Pokud stěžovatelka v žalobě namítala, že osoba zúčastněná na řízení coby navrhovatel ztratila možnost domáhat se prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu neobnovení ochranných známek se starším právem přednosti, ani této námitce městský soud nepřisvědčil s odůvodněním, že nedobrá víra se posuzuje vždy k době podání přihlášky napadené ochranné známky. Městský soud pak neshledal důvodnými ani ty námitky stěžovatelky, v nichž upozorňovala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemá oporu v provedeném dokazování. Městský soud naopak uzavřel, že správními orgány provedené důkazy tvoří ucelenou soustavu, logicky na sebe navazují a prokazují závěr o nedobré víře majitele napadené ochranné známky.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; a dále vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Namítána je rovněž nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že městský soud se v odůvodnění rozhodnutí zabývá

úpravou dobré víry přihlašovatele ochranné známky podle zákona č. 137/1995 Sb., směrnice Rady 89/104/EHS a čl. 6septies Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví (dále jen „Pařížská unijní úmluva“), aniž z této úvahy učinil pro předmětné rozhodnutí jednoznačné závěry, a dále že zápisnou nezpůsobilost ochranné známky dovodil mj. s poukazem na jednání stěžovatelky jako nehodného agenta, tj. z důvodu, pro který sám žalovaný návrh na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky zamítl, je nutno konstatovat, že i přes tyto skutečnosti odůvodnění rozhodnutí ob stojí. Je pravdou, že namítaná formální pochybení městského soudu se částečně m íjí s meritem nyní projednávané věci, nepřispívají k přesvědčivosti odůvodnění soudního rozhodnutí a mohou na straně stěžovatelky vyvolávat pochybnosti. Tyto skutečnosti však samy o sobě nemohou založit důvody nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť mimo tato dílčí pochybení nemající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí městský soud v rozsudku jasně vyjádřil své závěry, s nimiž ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti polemizuje a předkládá proti nim vlastní argumenty. Z celkového kontextu odůvodnění je rovněž patrné, že městský soud vycházel z hodnocení důkazů provedených správními orgány, jakož i z argumentace předsedy žalovaného co do otázky aplikace zásady teritoriality, které jsou podrobně rozvedeny v žalobou napadeném druhostupňovém správním rozhodnutí, a tedy není pravdou, že by se s nimi ani předseda žalovaného nevypořádal. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu proto nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá nesprávnou aplikaci zákona č. 441/2003 Sb. namísto zákona č. 137/1995 Sb., který byl účinný v době zápisu předmětné ochranné známky do rejstříku. Stěžovatelka má za to, že v daném případě mělo být postupováno podle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., podle kterého platí, že *ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.*

Jak k tomu Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, dostupném na www.nssoud.cz: „Podle § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách, je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. V daném případě tedy měly být ochranné známky zapsané dne 21. 2. 2002 a 22. 3. 2002 posuzovány podle zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, a nikoliv podle zákona č. 441/2003 Sb., který nabyl účinnosti až dne 1. 4. 2004, jak to učinil žalovaný. [...] V úpravě známkového práva provedené zákonem č. 137/1995 Sb. nebyly obsaženy některé důvody známkové nezpůsobilosti, mezi jinými i podání přihlášky ochranné známky přihlašovatelem, který nebyl v dobré víře, a také přihláška podaná tzv. nevěrným agentem. Nicméně zápisnou nezpůsobilost z titulu zlé víry přihlašovatele bylo možno dovozovat z § 1 a § 2 odst. 1 písm. f) a g) zákona (k tomu blíže viz Hajn, P.: K nedostatku dobré víry při zápisu ochranné známky. Právo a podnikání č. 3, 2002, str. 23 - 25); zápisná nezpůsobilost v případě nevěrného agenta pak byla aplikovatelná přímo na základě čl. 6septies Pařížské úmluvy. Navíc znění zákona č. 137/1995 Sb. nasvědčovalo snaze harmonizovat české známkové právo s První směrnicí Rady ze dne 21. prosince 1988, kterou se

sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, č. 89/104/EHS, byť tento zákon nepřejal veškeré fakultativní důvody pro zápisnou nezpůsobilost (činí tak až nyní účinný zákon č. 441/2003 Sb.), mezi jinými i podání přihlášky ochranné známky přihlašovatelem, který nebyl v dobré víře. [...] Nejvyšší správní soud se domnívá, že v projednávaném případě lze dovodit opomenutí zákonodárce při transformaci uvedené směrnice Rady č. 89/104/EHS a v souladu s doktrínou nepřímého účinku směrnice (srov. rozsudek Soudního dvora Evropských společenství ze dne 13. 11. 1990 ve věci C-106/89 Marleasing SA proti La Comercial Internacional de Alimentacion SA, Recueil I-04135) dospět k závěru, že zápisná nezpůsobilost z titulu zlé víry přihlašovatele ochranné známky byla aplikovatelná i za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. [...] I při vědomí aplikace nesprávného právního předpisu žalovaným tak lze uzavřít, že materiálně mohl aplikovat podmínky zápisné nezpůsobilosti uvedené v § 7 odst. 1 písm. f) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a proto i kasační soud může tyto instituty vyložit na základě platné a účinné právní úpravy, tj. na základě zákona č. 441/2003 Sb.“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno NSS).

Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod, pro který by se měl od výše uvedených závěrů v nyní projednávané věci odchýlit. Jakkoli žalovaný i městský soud skutečně pochybili v tom, že na daný případ aplikovali zákon č. 441/2003 Sb. (a nikoli zákon č. 137/1995 Sb.) a městský soud se následně v dané souvislosti dopustil také pochybení při aplikaci a výkladu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, když vyslovil, že přezkum souladu vydaného prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy je možný toliko k námitkám uplatněným v rozkladu, tyto skutečnosti samy o sobě nutně neznamenají, že rozhodnutí městského soudu neobstojí a že by kasační stížnosti mělo být dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z těchto důvodů vyhověno.

V kontextu právního názoru obsaženého ve shora citovaném rozsudku je rozhodné, zda podmínky zápisné nezpůsobilosti byly aplikovány správně materiálně, na což ve svém rozsudku správně odkázal i městský soud. I když tedy zákon č. 137/1995 Sb. neobsahoval *expressis verbis* vyjádřený předmětný důvod zápisné nezpůsobilosti (chybějící dobrou víru), bylo možno jej z obsahu a kontextu tohoto zákona dovodit. I v zákoně č. 137/1995 Sb. totiž bylo výslovně stanoveno, že ze zápisu do rejstříku je vyloučeno označení, které odporuje veřejnému pořádku nebo dobrým mravům a také označení, které může klamat veřejnost zejména o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu výrobků nebo služeb [§ 2 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 137/1995 Sb.].

Rovněž je třeba uvést, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. stanoví, že *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře*. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky je tedy jak absolutním důvodem zápisné nezpůsobilosti podle § 4 písm. m) citovaného zákona, kdy žalovaný sám zjišťuje zlou víru na straně přihlašovatele (zlá víra však musí být „zjevná“), tak důvodem relativním na základě námitek dotčené osoby podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Tato ustanovení jsou provedením čl. 3 odst. 2 písm. d) směrnice Rady č. 89/104/EHS (k tomu srovnej již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, a na něj navazující rozsudek ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 17/2009 - 152, oba dostupné na www.nssoud.cz).

V obou těchto rozhodnutích pak Nejvyšší správní soud vyjádřil, že pojem dobré víry je významově obtížně uchopitelný, ambivalentní; dobrou víru lze vnímat v mravním významu či jako psychologickou kategorii. V mravním významu je dobrá víra chápána jako protiklad autonomie vůle spjatý s římskoprávní *aequitas*, tedy jako jakási obecně uznávaná hranice jinak právem neomezeného jednání subjektů práva. Tento model převažuje v evropských právních řádech, jakož i v právu Evropské unie. Dobrá víra jako psychologická kategorie vyjadřuje nezaviněnou nevědomost o zpravidla vadných souvislostech postupu účastníka právního vztahu; v tomto smyslu vnímá dobrou víru např. český občanský zákoník (k tomu blíže srovnej Hurdík, J.: *Dobrá víra. Právnick* č. 5, 2007 str. 565 - 573). Psychologický pohled na dobrou víru zaujímají i české civilní soudy, zmínit lze např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1465/98 (týkající se ochrany majetku nabytého od nepravého dědice), publikovaný v časopise Soudní judikatura č. 56/1999, str. 211, podle kterého je dobrá víra „*vnitřní přesvědčení nabyvatele, že nejedná protiprávně. Jde tedy o psychický stav, o vnitřní přesvědčení subjektu, které samo o sobě nemůže být předmětem dokazování. Předmětem dokazování mohou být skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek, tedy okolnosti, z nichž lze dovodit přesvědčení nabyvatele o dobré víře*“.

Nejvyšší správní soud dále v již citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 3/2008 uvedl, že v případech zmiňovaných zákonem č. 441/2003 Sb. (a jak uvedeno výše, materiálně rovněž dle zákona č. 137/1995 Sb.) je nutno vycházet z psychologického konceptu dobré víry, tj. z nevědomosti přihlašovatele o určitých okolnostech. Tento závěr lze dovodit i z toho, že zákon o ochranných známkách ochranu dobré víry v mravním smyslu obsahuje v jiných ustanoveních zápisné nezpůsobilosti [srovnej § 4 písm. f) zákona], takže vnímat dobrou víru zmiňovanou v § 4 písm. m) a v § 7 odst. 1 písm. k) zákona jinak, než jako psychologickou kategorii, by znamenalo zbytečnou duplikaci již existujících důvodů pro odmítnutí zápisu ochranné známky, resp. pro její prohlášení za neplatnou. Zdejší soud rovněž souhlasí se závěry civilních soudů, podle nichž dobrá víra jako vnitřní psychický stav (přesvědčení) není předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností. Koncept dobré víry je obvykle spojován s otázkou zavinění (úmyslu, nedbalosti), byť přesně vzato lze o zavinění hovořit pouze ve vztahu ke zlé víře: zavinění totiž obecně v právu není spojeno s nabytím nebo pozbytím práv, nýbrž se vznikem zpravidla sankční povinnosti, což bývá důsledkem právě víry zlé, nikoliv dobré. V této souvislosti doktrína rozeznává tři koncepce dobré (zlé) víry (blíže k tomuto problému viz Tégl, P.: *Další úvahy o dobré víře v subjektivním smyslu. Ad notam*, č. 6/2007, str. 185 - 186). Podle prvního krajně subjektivistického přístupu je ve zlé víře pouze ten, kdo jistou skutečnost subjektivně věděl (neposuzuje se však, zda tato osoba měla či mohla o této skutečnosti vědět). V souladu s druhou koncepcí je ve zlé víře i ten, kdo o rozhodné skutečnosti sice nevěděl, ale vědět by o ní měl, kdyby se nedopustil hrubé nedbalosti (díky své hrubé nedbalosti o příslušné skutečnosti nevěděl). Třetí koncepce pak vychází z předpokladu, že v dobré víře nemůže být ten, kdo věděl o určité skutečnosti, stejně jako ten, kdo by věděl, kdyby se nedopustil jakékoliv (tedy nikoliv jen hrubé) nedbalosti.

V oblasti ochranných známek přitom bude takovou skutečností zpravidla existence nějaké další ochranné známky namítajícího (resp. práva plynoucího z takové známky), kdy pokud by přihlašovatel o takové známce věděl, a přesto tuto známku přihlásil, je dán první

předpoklad zlé víry přihlašovatele. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 3/2008 přiklonil k závěru, že v případě zákona o ochranných známkách je třeba aplikovat třetí koncepci dobré (zlé) víry, kdy *„ke zjištění nedostatku dobré víry stačí, když přihlašovatel věděl nebo při vynaložení obvyklé míry opatrnosti a s ohledem na všechny okolnosti případu měl vědět o existenci ochranné známky namítatele“*.

Důvodová zpráva k zákonu o ochranných známkách uvádí, že pro účely posouzení dobré víry bude zvažována jakákoli relevantní okolnost ke stanovení, zda došlo k podání přihlášky v dobré víře; zejména se vezme v úvahu, zda osoba, která podala přihlášku, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohla být logicky neznalá takového práva v době podání přihlášky a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva. Opačný přístup by ostatně znamenal citelné snížení ochrany vlastníků obchodních známek – potenciálních namítajících, neboť dokazování pouhé subjektivní vědomosti přihlašovatele by v některých případech nemuselo být proveditelné, resp. bylo by značně komplikované, ne-li nemožné.

Samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky (práva k označení) však není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry, neboť sám zákon č. 441/2003 Sb. v § 7 odst. 1 písm. k) uvádí, že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítajícího a obráceně určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky. Typicky se bude jednat o zamezení ve vstupu na trh určité země, těžení z (parazitování na) pověsti apod. Jak zdejší soud uzavřel v rozsudku sp. zn. 1 As 3/2008, ačkoliv vědomost o existenci ochranné známky namítajícího a existence újmy na jeho straně jsou rozhodujícími kritérii pro posouzení dobré víry přihlašovatele, nelze je považovat za kritéria jediná: žalovaný musí při posuzování dobré víry přihlašovatele vážit veškeré relevantní okolnosti případu, zejména posoudit veškeré dokumenty, které jsou mu k posouzení dobré víry předloženy. V souladu s tím je nepochybně právem přihlašovatele doložit, že přihlášku podal v dobré víře, resp. předložit důkazy, které jeho jednání ospravedlňují (například souhlas namítajícího s tím, aby přihlašovatel ochrannou známku přihlásil na svou osobu) a vyvrátit tak důkazy o přihlášce ochranné známky ve zlé víře. Jiný závěr by byl v rozporu s principem rovnosti účastníků řízení.

Ohledně důkazního břemene při posuzování dobré víry v oblasti známkoprávní ochrany je pak podstatné, zda má být dobrá víra u přihlašovatele presumována či nikoliv. Presumpci dobré víry lze vyvodit například z občanského zákoníku, který je založen na presumpci poctivosti jednajícího účastníka občanskoprávního vztahu; v případech, na něž dopadá zákon č. 441/2003 Sb. však tento závěr automaticky aplikovat nelze. Je tomu tak především proto, že § 4 písm. m) tohoto zákona zakotvuje povinnost žalovaného nezapsat ochrannou známku, jejíž přihláška zjevně nebyla podána v dobré víře (absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti). Žalovaný tak není oprávněn předpokládat dobrou víru přihlašovatelů ochranných známek a jejich dobrou víru je povinen zkoumat, byť je v tom omezen kategorií zjevnosti: není-li zlá víra přihlašovatele patrná „na první pohled“, žalovaný známku zapíše (neexistuje zde tedy povinnost žalovaného provádět rozsáhlé

šetření ohledně dobré víry přihlašovatele). Tomu odpovídá i povinnost přihlašovatele svou dobrou víru případně prokázat. Po zápisu ochranné známky do rejstříku však přihlašovatel ochranné známky přísluší práva zmíněná v § 8 citovaného zákona a tento přihlašovatel je rovněž oprávněn předpokládat, že tato jeho práva budou ze strany státu chráněna. Po zápisu ochranné známky je tudíž nutno vycházet z presumpce dobré víry na straně přihlašovatele, neboť opačný přístup by byl v rozporu s principem právní jistoty. Pokud tedy jiná osoba (namítající) vyvolá řízení o neplatnosti ochranné známky podle § 32 zákona pro nedostatek dobré víry přihlašovatele [§ 7 odst. 1 písm. k) zákona], musí, chce-li být úspěšná, nedostatek dobré víry přihlašovatele prokázat, čemuž svědčí i znění § 34 odst. 1 tohoto zákona.

Lze tak uzavřít, že při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., a tedy zda je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je nutné posoudit několik podmínek: (1.) *zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele*, (2.) *zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele* a (3.) *zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil*. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítajícím; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. V neposlední řadě platí, že správní orgán musí vždy přihlídnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit.

V nyní projednávaném případě se proto Nejvyšší správní soud s ohledem na námitky vznesené v kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jimiž stěžovatelka zpochybňuje zjištěný skutkový stav věci a provedené dokazování, zabýval tím, zda podmínka zápisné nezpůsobilosti (zlá víra přihlašovatele) byla dána či nikoli. Z obsahu předloženého správního spisu, zejména z doložených faktur, v této souvislosti vyplynulo, že přihlašovatel již v době před podáním přihlášky napadené ochranné známky odebíral od společnosti Multeafil výrobky (většinou různé druhy čajů), přičemž nejstarší faktura vystavená přihlašovatel, na které figuruje i výrobek „Regulavit“, pochází ze dne 30. 9. 2000, tj. z období pěti měsíců po podání přihlášky. Nejvyšší správní soud tedy ve shodě se závěry správních orgánů i městského soudu konstatuje, že z uvedených faktur přímo nevyplývá, že by přihlašovatel v době podání přihlášky věděl (či mohl vědět), že označení „REGULAVIT“ bylo společností Multeafil užíváno.

Z ostatních listinných důkazů, zejména dalších faktur předložených osobou zúčastněnou na řízení, je však dále patrné, že společnost Multeafil užívala označení „REGULAVIT“ pro označování výrobků již v době před podáním přihlášky napadené ochranné známky a že přihlašovatel odebíral výrobek „Regulavit“ prostřednictvím společnosti Multeafil zabalený do obalů, které sám nechal v České republice vyrobit a následně je společnosti Multeafil dodával. Je zřejmé, že proces objednání, výroby a dodání obalového materiálu trvá určitou dobu a vyžaduje přípravu, o čemž svědčí i ve spisu založené faktury stěžovatelky. První faktura vystavená společností MODEL OBALY a.s. za výsekovou formu k obalu čaje „Regulavit“ pochází z poloviny července roku 2000 a faktura vystavená M. M. za návrh a grafické řešení obalu pro čaj „Regulavit“ byla vystavena

v dubnu roku 2000, tedy ve stejném období jako přihláška napadené ochranné známky. Přestože tedy první faktura vystavená přihlašovatelí společností Multeafil obsahující výrobek „Regulavit“ pochází až z doby pěti měsíců po podání přihlášky, vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je nepochybné (a Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry správních orgánů a městského soudu), že již v době podání přihlášky přihlašovatel musel vědět o existenci výrobku s tímto označením v sortimentu společnosti Multeafil.

Nejvyšší správní soud na tomto místě doplňuje, že v řízení nebylo sporné, že by přihlašovatel neměl v době podání přihlášky obchodní vztahy se společností Multeafil, které osoba zúčastněná na řízení udělila souhlas s užíváním označení „Regulavit“, a taktéž nebylo sporné, že společnost Multeafil prostřednictvím přihlašovatele dodávala výrobky označené „Regulavit“ na český trh. Pokud si tedy přihlašovatel registroval předmětné označení pro sebe jako ochrannou známku, znemožnil tím osobě zúčastněné na řízení (resp. společnosti Multeafil) dodávat výrobky označené „Regulavit“ na český trh jakkoli jinak než prostřednictvím přihlašovatele, potažmo v současnosti prostřednictvím stěžovatelky, či s jejím souhlasem. Pokud tedy přihlašovatel zvolil takový postup, že si nechal zaregistrovat označení, o němž věděl, že je užíváno jiným subjektem (a mohl vědět, že je v Polsku dokonce registrováno jako ochranná známka), nelze z takového jednání dovodit jiný závěr, než že se snažil využít již zavedeného označení ve svůj prospěch a zamezit dodavateli - společnosti Multeafil, aby své výrobky pod tímto označením dodávala na český trh prostřednictvím kohokoli jiného. Ve shodě se závěry městského soudu proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že provedené důkazy tvoří ucelenou soustavu, logicky na sebe navazují a nejsou ve vzájemném rozporu a ve svém souhrnu vedou k závěru o existenci nedobré víry, pro kterou neměla být napadená ochranná známka registrována.

Ve vztahu k otázce dotčení na právech osoby zúčastněné na řízení pak stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že osoba zúčastněná na řízení nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou a nebyla dotčena na svých právech, neboť své ochranné známky se starším právem přednosti neobnovila.

K takto uplatněné stížní námitce Nejvyšší správní soud opakovaně ve své rozhodovací činnosti vyslovil (srovnej např. již shora citovaná rozhodnutí ve věcech sp. zn. 1 As 3/2008 a sp. zn. 5 As 17/2009), že naplnění podmínek § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky a případné další okolnosti, ke kterým došlo až po podání této přihlášky, nemohou mít na toto posouzení vliv. Pro posouzení aktivní legitimace osoby zúčastněné na řízení je tak zásadní, že k datu podání přihlášky napadené ochranné známky, jejíž neplatnost se dle § 32 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb. vyslovuje s účinky *ex tunc*, tj. jako by nikdy nebyla zapsána, zde existovala starší práva osoby zúčastněné na řízení, o nichž přihlašovatel ve zlé víře věděl nebo s ohledem na okolnosti logicky vědět měl, a dále újma spočívající v dotčení na právech v podobě popsané výše v důsledku přihlášky předmětné ochranné známky.

Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného neshledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, a vzhledem k tomu, že v řízení nebyly shledány ani jiné vady, ke kterým je Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s., zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že ani tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu